

Her er ikke Tale om Andet end om den Betydning, der kan tillægges de Ytringer, Andersen har brugt, og Ministerens Fremgangsmaade overfor ham i Anledning af disse Ytringer. At Ministeren vil hævede Disciplinen, kan jeg som sagt godt forstaa, og jeg finder det rigtigt, at den hævedes overfor Embedsmænd i deres Embedsagjerning, men udenfor denne finder jeg det ikke rigtigt; der finder jeg, at de bør staa som andre frie Statsborgere og have den frie Tanke og det frie Ord. Ministeren siger, at det ikke er faldet ham ind at gribe ind i deres politiske Optræden; men sig mig, mine Herrer, svarer Ministerens Optræden dertil, svarer den til hans Ord. Hans Ord ere smukke, men svare hans Handlinger dertil? Lad os blot betragte denne Sag! I hvilken Betydning har Ministeren taget de Ord: „Den, som kalder sig Konge“? Har han ikke taget dem i politisk Betydning? Dersom dette ikke er Tilfældet, faae Ordene ingen Betydning, men det er vistnok paa Grund af den politiske Betydning, at Ministeren har tilbøjet Andersen Rettesættelse, og altsaa falder det Ministeren ind at gribe ind i disse Mænds politiske Optræden. Seg kan ogsaa henvise til et andet Exempel, som jeg dog ikke skal komme nærmere ind paa, men som er en Følge af denne Sag, idet en anden Mand, et æret Medlem her af Thinget, en daværende Embedsmand, som til at blande sig dertil. Svarer Ministerens Handlinger overfor denne Mand til hans Ord? Har han ikke grebet ind i hans politiske Optræden? Seg skal dog som sagt ikke komme nærmere ind paa denne Sag. Skulde den tages med, fik vi et meget større Nummer ud deraf, og jeg tror, at Ministeren da vilde komme til at staa til Ansvar over for Manden og Tanken i en vis Grundlovsparagraf samt overfor det danske Folk i Almindelighed; men denne Sag ligger som sagt ikke for, i det Mindste ikke foreløbig. Seg betragter altsaa Ministerens Fremfærd overfor Andersen paa den her nævnte Maade, og jeg gjentager, at hele den paagældende Forsamling, dersom Ministeren vilde have afhørt den om, i hvilken Betydning den havde opfattet Andersens Ord, vilde have vidnet, at den havde opfattet hele hans Tale som saa loyal, som nogen Embedsmand kunde udtale sig overfor Landets ophøjede Monark. Naar Taleren imidlertid maa opfattes faaledes, ligger det jo klart for Enhver, at der ikke er den mindste Skygge af Grund til den Fremgangsmaade, den ærede Minister har brugt overfor denne Mand. Der er gjentagne Gange hentydet til, at Ministerens Optræden hører den suundne Tid til, og man kan

ikke negte, at man faar dette Indtryk. Ministeren har bekræftiget sig meget med, hvad der er foregaaet i den forbigangne Tid. (Afbrydelse). Ja, jeg tillader mig at sige, at vi, naar vi betragte dette fra et andet Synspunkt, ere vi den ærede Minister meget skyldige. Det er gavnligt at kjende den suundne Tids Historie og Udvikling, det kan være gavnligt for Fremtiden; men det kommer an paa, om Ministeren ikke har forbyttet sig saa meget i de suundne Tider og faaet en saadan Kjerlighed til dem, at han ønsker at føre os tilbage til en Tid, som slet ikke passer efter vore nuværende Forhold. Seg for min Del vil meget frabede mig at komme tilbage til den Tid, hvor det skulde være ret og rigtigt, at enhver Uskyldig kunde faae en officiel Tilrettevisning. Der blev forleden Dag sagt fra Ministerbordet, at man efterhaanden var kommen ind paa at anse sig berettiget til at bruge et hvilket som helst Sprog overfor en Minister. Seg skal dertil sige, at, naar man betragter den foreliggende Sag, stiller det sig for mig, som om det efterhaanden er kommet dertil, at en Minister anser sig for berettiget til Fremgangsmaader, som man virkelig ikke kan finde Ord stærke nok til at udtrykke sin Misbilligelse af. Seg vil gjentagende bede Thinget om at fastholde, i hvilken Betydning og Forbindelse Hr. Andersen har brugt de omhandlede Ord; kun derved kunne vi komme til en Bedømmelse af, hvad Spørgsmaalet egentlig er, og hvad det dreier sig om. Lad os holde fast ved, i hvilken Betydning Ordene ere brugte, saa tror jeg, vi maa kunne komme overens om, at der er Anledning til at udtale den alvorligste Misbilligelse af Regjeringens Fremfærd.

Lh. Kruse: Seg har jo det Uheld i dette Dieblit overfor denne Sag selv at være Lærer; dette skal dog imidlertid ikke afholde mig fra nogle Ytringer. Vel veed jeg eller tror at vide, at ærede Herrer tilstedeværende Kolleger helst ønskede, at vi Lærere, som have Sæde i dette Thing, ikke skulde blande os i denne Diskussion; men jeg kan ikke sige Andet dertil, end at dette vistnok er et levende og meget nærværende Udtryk for den Besejdede, som man var saa velvillig igaar at træde fra Lærernes Side. Da det imidlertid staaer for mig, som om en saadan Fremfærd fra vor Side aller snarest vilde blive mistydet baade i Salen og udenfor Salen, saa at man ikke vilde anse det for en Frugt af Besejdede, men snarere for at være en disciplinær Frugt, og da jeg for mit Bedkommende ikke